

го Синиса. Приближилъ той при брѣстове тѣ обграбчилъ ги и съ таквази сила ги пригнѣлъ, щото върхове тѣ имъ са скръстили. Синисъ като видѣлъ туй първий пѣтъ въ живота си приплѣднѣлъ, а Тезей го хванѣлъ за гърло то и го обѣсилъ на една елха, ерѣщо одного злочестаго пѣтника, кого то Синисъ преди малко былъ покачилъ на друга елха.

Тезей отъ тамъ отишълъ въ една страна, дѣто са вѣдѣли глигани и опустошавали полета та и нивы тѣ на жители тѣ. Тезей отишълъ на ловъ на тѣзи звѣрове и ги истребилъ, жители тѣ на туй мѣсто никога не были виждали такъвзи силенъ ловець и спчкн тѣ са стичали да благодарѣтъ своя благодѣтель.

Между Коринѣъ и Мегара, пѣтъ тѣ минувалъ по стръмны урвы, подъ кои то бурно са вълнувало море то. Предизвѣстявахъ Тезея за туй опасно мѣсто, защо то тамъ лувялъ пѣтници тѣ жестокий тѣ исполнѣ *Скиронъ*: като нападалъ на тѣхъ неожиданно, той ги хвърлялъ въ море то. Никой до тогасъ не можилъ да надвѣ тогози злодѣя, но Тезей не са уплашилъ, отишълъ право на него и са борилъ до като го хвърлилъ въ еща та бездна, коя то погълнѣла толкози злочесты странници.

Тезей са приближавалъ вече до Аѣины, столица та на своя баща; но нему предстоялъ еше главный тѣ и послѣднѣй подвигъ. Дамастъ, нареченный Прокрустъ (растегатель) живѣялъ на брѣга на рѣка та Цефиза; той приканвалъ странници тѣ у дома си, гоцавалъ ги и послѣ завождалъ гостя си въ етая за спанье, дѣто имало два криветя, единъ голѣмъ, другѣй малкъ. Ако гостъ тѣ е былъ късь, той го турялъ въ голѣмыя криветь, свързвалъ му крака та о едина край и му обтягалъ глава та къмъ друга та страна, до като глава та му не опирала до другѣя край на криветя, — тѣзи мѣжа вынѣги са свършвала съ смърть. А кога то гостъ тѣ е былъ высокъ, той го турялъ на малкѣя криветь и му отрѣзвалъ крака та. Туй като са научилъ, Тезей доброволно са отбилъ у Дамаста, и са оставилъ да го заведѣтъ въ страшна та етая. Дамастъ му по-